

cvetlicami toliko dobička ne prinese, kakor v Parizu, kjer je v 10. letih 5 cvetličarjev silno obogatelo.

(50 let staro kobilu) imá oskerbnik Bathovih grajšin na Angležkim, ktera se še vsak dan práv živa pred kočijo svojiga gospoda obnaša. Ovsá pa nemore več zobati, zatorej dobí otróbov, korúna in enake mehke klaje.

(Rèž o sv. Jurji v klasji). Če pomeni dobro letino „kadar se vrana o sv. Jurji v rèž skrije“, kaj pa bo letas, ko bi se bila ovca lahko v nji skrila?

Veselo oznanilo in ponižna zahvala c. k. deželniemu Ljubljanskemu poglavarstvu.

Dolgo so nam nadlegovali rokonači, to je taki potepuhi, ki so se po deželi prepletali semtertje, kradli ali pa brez ovinkov od kmeta terjali, kar jim je treba bilo. Kmetje so se jih bali, de bi jih ne požgali, če bi jim ne dali, česar so imeti hotli. Koliko smo popred po deželi od teh vlačugarjev mogli preterpeti, koliko strahú pred njimi vžiti, kakšno nadlego so ti gostači pri ženitvanji, po semnjih, cerkvenih žegnanjih in družih priložnostih delali; kaj pohujšanja in slabih izgledov so po postranskih gostnicah napravljali, ni dopovedati. Zdaj pa, bodi ga Bog tavžentkrat zahvaljen, in pa naše skerbno vladarstvo, imamo povsod mir in pokoj pred to škodljivo derhaljo! Zakaj cesarski deželni čuvaji so jim šli takó oestro za petó, de ni skorej ne duha ne sluha imenovanih gostačov pri nas več.

L. F. kmetovavci v Loskim kantonu.

Dolgost življenja.

Skušnja uči, de je 70 let (ali 7 križev) že lepa starost in de nekteri stanovi jo ložeje od družih dosežejo. Po tacih skušnjah doživí od 100 duhovnikov to starost 48; od 100 kmetovavcov 40; od 100 višjih uradnikov (Beamte) 35; od 100 kupcov in rokodelcov 35; od 100 vojakov (ob času mirú) 32; od 100 nižjih uradnikov 32; od 100 besednih dohtarjev 29; od 100 umetnikov 28; od 100 učenikov 27; od 100 zdravnikov pa le 24.

Černe bukve.

Žabjoderci.

Navadno derenje žab: jim zadnji skók odrezati, prednji del živiga života pa preč vreči, je takó neusmiljeno in grozovito delo, de so omikani ljudje po več krajih začeli taki divjoserdnosti na vso moč zoperstavljati se. Mi take grozovite žabjoderce zapišemo v černe bukve — in jih na ravnost divjake imenujemo.

Uboga žival, čez pol prerezana in na pol živa se vlačí več dni okoli deriša, predenj v hudih hudih bolečinah pogine, v zahvalo de nam je jed, živoderca pa zaslužek dala!! Nekteri gerdúni pa v svoji neumnosti še clo mislijo, de odrezani zadnji del žabam zopet doraste in de jih bojo mogli drugo leto zopet mesariti! Ni geršiga ravnanja, ko je tako mesarenje žab, namesto de bi jih popred umorili, potem pa še le iz kože devali.

Urno, kaj je noviga?

(Veselo razširovanje katolske vére v Avstralii). V Avstralii, nar pozneje najdenim novim svetu, ki imá veliko otokov v južnih straneh morjá, se po spričevanji francozkiga katolskiga misijonarja, gosp. Heurteljna katolska véra neizrečeno razširjuje. Na Sand-

vihovih otokih, kjer so poprej luteranski misijonarji svojo véro učili, do leta 1840 ni bilo ne eniga katolskiga kristjana, zdej jih je že čez sedem tavžent.

Žalostna povest.

V Gradcu bivajoči Slovenci smo žalosti polne Velikonočne praznike imeli; o Velikonoči (12. Malitavna) nam je smert pokosila gosp. Jurja Korošca, bogoslovca 4. leta, verliga rodoljuba. Ali s tem še ni zadovoljna bila, tudi gré na Velikonočni pondelj (13. Malitavna) v dvor Njih Milosti Sekavskiga škofa in tū nam vzame še k večí žalosti nar boljšiga Slovenca v celim Gradcu, častitljiviga gosp. Dr. Jakoba Košára, dvorniga kaplana premil. Sekavskiga škofa, ki je po dolgi bolezni, 32 let star, umerl. — Takó smo zgubili v dveh dneh dva verla možá v mladih letih, obá iz fare sv. Jurja na Ščavenici. Naj — nam lep izgled — v miru počivata!

Jak. Hole.

Ravno ko je pričujoči žalostni dopis natisnjen bil, smo prejeli tudi od gosp. R.... iz Gradca; koj potem pa tudi od pridniga našiga dopisnika, častitljiviga gosp. Cafa iz Fravheima oznanilo te žalostne povesti: kar nam je očiten dokazik velike vrednosti rajncih gospodov, katerih mili spomin v Novicah za prihodnje čase ohranimo.

Vredništvo.

Pohvala domačih rokodelcov.

V 1. listu nemškiga Graškiga časopisa po imenu „Stiria“ je gospod Göcel podobár in zlatár iz Krajnja s svojimi tremi sinovi vred, častno pohvaljen. Oni so že več oltarjev popravili ali iz noviga naredili, in povsod so se dobro obnesli. Njih dela sicer nimajo tako dognane popolnosti, kakor prvih podobarskih umetnikov, pa so vunder čedne in primerne in se častno ločijo od del navadnih mojstroskazov, čigar dela niso nikomur podobne. Zraven tega so imenovani rokodelci práv pridni in pošteni delavci in tudi práv po ceni delajo. Nar bolj pohvaljen je Alojzi Göcel, ki ima posebno ročnost za podobarstvo in malarijo in od kteriga imamo lepih del pričakovati, če se bo pridno po izgledih prvih mojstrov ravnal.

Vganjka.

Nekdo vprašan, koliko vas je v šoli? odgovorí: Ko bi nas dvakrat toliko bilo, in pa še 5, bi nas ravno toliko čez 40 bilo, kolikor nas do 40 še manjka.

Koliko jih je bilo?

F. M—ch, petošolec.

Popravik.

V 16. listu Novic na 64. strani v sostavku „Nova cerkev in šola v Šentjanžu“ namesto Zelišar béri Zdešar.

Današnjemu listu je perdjan tretji del bukvic pod nadpisam „Miloserčnost do žival“.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	1. Velkitravna.		27. Malitavna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	58	2	5
1 » » banaške....	2	9	2	14
1 » Turšice.....	1	10	1	15
1 » Soršice.....	—	—	1	37
1 » Rēži.....	1	32	1	39
1 » Ječmena.....	1	15	1	20
1 » Prosa.....	1	11	1	15
1 » Ajde.....	1	2	1	6
1 » Ovsá.....	—	51	—	54